

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome In Qvatvor Lib. Sententiarvm M. Petri Lombardi

Spina, Claudius de

Parisiis, 1551

18. de merito Christi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38840

N Ec ideo petiit Christus vt transfiret calix, vt impetraret: quia sciebat Deum illud non facturum: nec illud fieri volebat affectu rationis vel voluntate diuinitatis. Ad quid ergo petiit? Vt membrum forinā præberet imminente turbatione, clamandi ad dominū, & subiiciendi voluntatem suam diuinæ voluntati: Vt si pulsante molestia tristenter, pro eiusdem amotione orent: & vt veritas humanitatis in eo probaretur. *f. 211. a. r. 13.*

DE MERITO CHRISTI.

D I S T I N C T. Decimæ octauæ

C A P. Primum.

Christus meruit non solum membris, sed & sibi.

Meruit quidem membris redemptionem à Diabolo, à peccato, à pœna: & regni reserationem: vt amota ignea romphea, liberè pateret introitus. Sed & sibi meruit impassibilitatis & immortalitatis gloriam, sicut ait Apost. Christus factus est pro nobis obediens vsque ad mortem, & c. propter quod & Deus exaltauit illum, & dedit illi, & c. Apertè dicit Apost. Christum propterea exaltatum per impassibilitatis gloriam, quia est humiliatus per passionis obedientiam. Humilitas ergo passionis, meritum fuit

AA iij

exaltationis, & exaltatio præmium humilitatis. Vnde August. in illum loc. ait: Vt Christus resurrectione clarificaretur, prius humiliatus est passione. Humilitas claritatis est meritum, claritas humilitatis est præmium. Non solum autem clarificationem corporis sui meruit, sed & impassibilitatem anime. Anima enim ipsius ante mortem erat passibilis, sicut caro mortalis.

C A P. Secundum. Christus in instanti sue conceptionis meruit infinitè.

Non solum hoc meruit Christus, quando patri obediens subiit crucem, sed etiam ab ipsa conceptione, ex quo homo factus est per charitatem & iustitiam & alias virtutes, in quarum plenitudine fuit sec. hominem conditus, sibi tantum meruit, quatum per martyrij tolerantiam. Tanta enim plenitudo charismatum in eo fuit, quod in eis proficere non potuit. & ideo melior ipsius anima fieri non potuit, quam ab initio sue conceptionis extitit: quia proficere in meritis non valuit. Nec etiam beatorum fuit in Dei contemplatione, in quo præcipue beatitudo Dei consistit. Vnde Grego. ait: ^{sup. 25} Non habuit omnino Christus iuxta animam ^{c. Exo.} meritum quo potuisset proficere: in membris autem, quæ nos sumus, quotidie proficit. Non ergo meruit plus sibi per crucis

patibulum, quàm à cōceptione meruit per gratiam virtutum. Non ergo profecit sec. animæ meritum, quantum ad virtutem meriti: profecit tamen quantum ad numerum meritorum. Plura enim merita habuit in passione, quàm in cōceptione: sed maioris virtutis non extiterunt in merendo plura, quàm antea fuerant pauciora. Meruit ergo à conceptione non modo gloriam impassibilitatis & immortalitatis corporis, sed etiam animæ impassibilitatem.

C A P. Tertium. Meruit Christus exaltationem sui nominis.

Phi. 2. cō. maxim. **M**eruit etiam sibi donari nomen quod est super omne nomen, scil. honorificentiam quod vocatur Deus. quod datum est illi homini Christo per gratiam, ut dicit August. tametsi Ambr. diuersum sentiat, dicens, illud nomen datum esse Deo donatione naturali, qua etiam naturaliter Pater generando Filio dedit nomē quod est super omne nomen, scil. esse Deum per naturam. Quod tamē nomē Apost. propter passionis obedientiam dicit esse donatum. Sed sec. tropum scripturæ creberrimū accipiendum est, quo dicitur res fieri quando innotescit: quia manifestationem illius nominis dedit ei Deus post resurrectionem: sed illam meruit per obedientiam passionis, & nō no

trouit.

men ipsum. Quo tropo usus est Dominus post resurrectionē, dicēs: Data est mihi ōnis *Mat.* potestas in cælo & in terra, non quòd *28.* primò acceperit, sed quam antè habebat, tunc manifestata est potestas. Potuit tamē & hæc omnia sine merito habere: quia humanam naturam ita gloriosam suscipere potuit, sicut in resurrectione extitit: nomenque suum etiam aliter manifestare potuit: sed homo passibilis esse non potuit, sicut fuit: & ad illam gloriam sine merito peruenire. Potuit quidem peruenire ad illam sine merito passionis, sed non sine merito iusticiæ, & charitatis aliarumque virtutum.

C A P. Quartum. Conuenientius nobis
meruit Christus liberationem à
peccatis per passionem,
quàm alio modo.

AD quid ergo voluit pati & mori, si ei virtutes ad merendum illa sufficiebant? Pro te, non pro se. Quomodo pro me? Ut ipsius passio & mors tibi esset formā & causa. Formā virtutis & humilitatis, cāusa gloriæ & libertatis. Formā, Deo vsque ad mortem obediendi: & causa tuæ liberationis ac beatitudinis. Decreuerat enim Deus in mysterio (vt ait Ambr.) propter primum peccatum non intromitti hominem in paradysum, nisi in vno homine tanta existeret

*Passio eius fuit
vniuersalis.*

2

Ro.

humilitas, quæ omnibus suis proficere posset. Sicut in primo homine tanta fuit superbia, quæ omnibus suis nocuit. Non est autem inuentus inter homines aliquis quo id posset impleri, nisi Leo de tribu Iuda, qui aperuit librum, & soluit signacula eius, implendo in se omnem iusticiam, id est consummatissimam humilitatem, qua maior esse non potest, &c.

*apocryph. - 5. a.
2. 2. b. 1. - 5. a.
f. 198. a. l. 3.*

DE EFFICACIA ET UTILITATE passionis Christi.

DISTINCT. Decimænonæ
CAP. Primum.

Per Christi passionem iustificamur.

Mors Christi nos iustificat, dū per eam charitas excitatur in cordibus nostris. Dicimur quoque & aliter per mortem Christi iustificari: quia per fidem mortis eius à peccatis mundamur. Vnde Apost. Ro. 3. Iustitia Dei est per fidem Iesu Christi. & itē: Quem Deus proposuit propiciatorem per fidem in sanguine ipsius, id est per fidem passionis. Vt olim aspicientes in serpentem æneum in ligno erectum, à moribus serpentium sanabantur.

CAP. Secundum. *Per passionem Christi a diabolo liberamur.*